

[Christophersen.]

lige steder i landet og under forskellige forhold.

Derefter har jeg noteret mig som noget betydningsfuldt i denne debat, at der har været en meget bred tilslutning til de synspunkter, som bl. a. hr. Enggaard og hr. Dahlgaard har fremført. Både fra hr. Per Hækkerups side og også fra anden side har man accepteret eller rettere sagt givet positiv tilslutning til det synspunkt, at det offentlige nu burde forsøge at frigøre sig fra de normeringsforpligtelser, altså de bindinger, der ligger i overenskomsterne mellem de offentligt ansatte og staten, amterne og kommunerne. Det er klart, det ville være naturligt, hvis man udstrakte denne ændring af overenskomstforholdene til også at omfatte et positivt og fornuftigt samarbejde mellem det offentlige og de offentligt ansattes organisationer om at finde frem til produktivtetsfremmende ordninger inden for den offentlige sektor. Jeg tror, det ville være en anden og lige så nyttig side af den revision af den offentlige personale- og lønpolitik, som PP II også ligesom lægger op til. Jeg har altså med glæde noteret mig denne betydningsfulde tilslutning til nogle væsentlige synspunkter. Jeg vil sige til hr. Dahlgaard, at mit parti betragter det da som ganske indlysende, at vi må tage netop disse ting op under de forhandlinger, som nu skal finde sted i det politisk-økonomiske udvalg, bl. a. for at få belyst: hvad er de reelle økonomiske konsekvenser af det, og hvordan passer det ind i den samlede udgiftspolitik?

Til sidst skal jeg blot gøre den bemærkning til hr. Flygaard — økonomiministerens svar har til en vis grad overflødiggjort den, men jeg synes alligevel, jeg vil komme med den — at man kan meget vel komme med en lang række betragtninger om, hvordan aktuelle økonomiske problemer burde have været løst, men jeg mener, det ville være at afspore debatten om PP II, hvis man nu ville forvandle den til at være en diskussion af aktuelle økonomiske problemer. Det, som PP II netop skulle føre frem til, og det, som

debatten her i dag netop skulle føre frem til, var jo, at vi i stedet for hasteløsninger i god tid rustede os til at møde de problemer, som udgiftsudviklingen rejser for os, ikke så meget måske i dag eller i morgen som om 5 år og 10 år for ikke at tale om tidspunkter endnu længere ud i fremtiden.

Haunstrup Clemmensen (KF):

Jeg ved ikke rigtig, hvordan denne debats eftermæle vil blive både i morgen og i den kommende tid. Det er jo muligt, vi skal læse et og andet sted, at det var en mat debat. Det vil jeg prøve at bære med fatning. Jeg tror ikke altid, det er så forfærdelig lykkeligt, hvis der er voldsom strid og voldsom diskussion om problemer af denne karakter. Jeg tror tværtimod, det er noget værdifuldt for folkestyret, hvis det herved er konstateret, at der på en række væsentlige områder — ikke er enighed, men i hvert fald er brede flertal for de løsninger, man skal tilstræbe.

Mit parti lægger afgørende vægt på, at et stort flertal i denne sal i dag har udtalt sig for opsigelse af de overenskomster, der indeholder normeringsforpligtelser for det offentlige, og vi går ud fra, at regeringen lever op til den parlamentariske baggrund, der herved er givet, for også på denne måde at komme videre. Sådan forstod vi økonomiministeren, og vi lægger altså afgørende vægt på, at dette sker. Når en lang række partier startende med det største er gået ind for denne tankegang, så må det også kunne realiseres.

For det andet bemærkede vi — det var jo godt, at hr. Per Hækkerup nåede frem til punkt 14 her i anden omgang — at der var ønske også fra socialdemokratiets side om at få etableret et permanent kontaktoorgan mellem regeringen, arbejdsmarkedets parter og erhvervsorganisationerne. Jeg håber ikke, det gør hr. Per Hækkerup utryg, at det er et standpunkt, det konservative folkeparti gang på gang har givet udtryk for. Det ville være lykkeligt, hvis dette blev realiseret, hvis de forholdsvis beskedne forsøg, der foreløbig er gjort, nu vil blive realiseret på